

Høringssvar

Vi har i to år erfart livsutfoldelse i begrensende utgaver. Det kan bli verre under en ny runde hvis våre helsemyndigheter mener det er berettiget. Vår bevegelsesfrihet, inkludert sosiale nødvendigheter som å dra til butikken og handle mat, vanlig sosialt samvær, deltagelse på kulturelle begivenheter, alt dette som tilhører et normalt menneskeliv og som betinger folks muligheter til livskvalitet, velvære og lykke, vil ved en gitt anledning bli erklært underordnet basert på en ny linje for smittevern i det øyeblikk en pandemi erklæres.

Og pandemier «spås» det å komme en hel rekke av i framtiden. For å tydeliggjøre at helsepolitikken nå står ved et paradigmeskifte, virker det som om muligheten til å bli alvorlig syk eller dø i løpet av en slik erklært pandemi vil være «urealistisk» fordi utstrakt bruk av vaksiner med boostere skal «immunisere» og bistå kroppene våre hele veien, nær sagt fra spebarnstatus til oldingestatus. Det er innsalget.

Men, det vil fortsatt være legitimt å la hele befolkninger sulte ihjel (eller bli varig underutviklet), og muligheten til å kjøre seg ihjel eller bli varig skadet i trafikken med flunkende nye og stillegående el-biler er tilstede. Vi kan la være å mosjonere, vi kan overspise, røyke og drikke oss til kreft og andre sykdommer med døden til følge. Og det vil fortsatt være tillatt med skadelige tilsetningstoffer i mat og drikke, forurensing av luft og vann, ja, det vil fortsatt være fritt fram for irreversible skader og forgiftninger av naturen slik som mikroplasten som tilflyter verdenshavene. Det vil fortsatt være legitimt med aktiviteter som hindrer dyreartenes overlevelse, og greit å sprengre i stykker kjente og kjære landskaper i folks nærmiljøer og lage såkalte vindparker så lenge introduksjonen er «grønn.» Det er tillatt med alt fra kunstgress til massivt og intensivt såkalt havbruk som sprer død på havbunnen. Alt dette bærer i seg en varslet destruksjon og hadde derfor forlengst fortjent å bli erklært «pandemisk.» Men vi erklærer ikke lockdown når en hel sivilisasjon står samlet om at dette er synonymt med realisering som betyr økonomisk utvikling og framgang.

Så skal vi da også merke oss at WHO endret definisjonen på hva en pandemi er i 2009, kort før svineinfluensaen ble erklært pandemisk. WHO senket terskelen for hva pandemi er, slik at definisjonen nå er «en verdensomspennende epidemi med spredning av ny sykdom.» - Dette ifølge Store medisinske leksikon som presiserer at begrepet ikke er entydig definert, men at WHO har valgt å benytte denne versjonen.

Som vi har lært, og stadig kan erfare, er ikke vitenskapen en statisk affære lik de 10.bud som knapt er endret siden forfatningen. Vitenskapen er snarere en slags fremadskridende åpenbaring for å ty til teologien - noe som kan være på sin plass i denne sammenheng. Likt det religiøse området, kan vitenskapelige «åpenbaringer» også være av vekslende kvalitet.

Åpenbaringen nå for tiden er immunisering med u-utprøvde, haste-godkjente vaksiner som i starten lovet friskhet, for så å resignere, slik at etter gjentatte vaksiner gis nå kun lovnaden om at sykdommen blir «snillere» når den endelig kommer. Terminologien har endret karakter etter hvert som kurven sank. Beskyttet, fullvaksinert, ubeskyttet, alt i flyt og relativt. Nye såkalte boostere må til for å opprettholde status som fullvaksinert. Vi forespeiles at vi skal (må) immuniseres over en lav sko i uoverskuelig framtid. Med eller mot vår vilje!

Vaksinepasset er den avgjørende Jokeren. Vi har registrert at EU i flere år har hatt en offisiell plan om implementering av et vaksinepass i Norge, før koronaen banket på døren. Etter EUs plan skal implementeringen skje i år. Men vi som er folket her i landet har vært uinnvidd i disse planene. Demokratiet lider i sannhet på mange vis, også her. Ikke uten grunn fryktes det at det som omtales som «kinesiske tilstander» snikinnføres i Norge, ja i mesteparten av det frie vesten.

Kineserne kaller det uten omskrivning for "social credit" - et kinesisk patent basert på massiv overvåkning av enkeltindividet med social credit (poeng) for «riktige» handlinger, og minuspoeng for «uriktige» handlinger med konsekvenser som stengte bankkonti og nektet adgang til alle former for infrastruktur. Alt dette etter målestokken de kinesiske myndighetene til enhver tid definerer som riktige og gale handlinger. Kinesisk praksis tilsvarer det vi kan kalle et totalitært samfunn. Social credit ble innført i 2009. Kinesiske myndigheter ønsker helt tydelig total kontroll over landets innvånere.

De negative og til dels traumatiserende erfaringene som mange utenlandske toppidrettsutøvere fikk under de olympiske vinterlekene er betegnende. Hva foretar de kinesiske myndighetene seg mot sine egne? Kinesisk praksis virker å være et nådeløst system når det kommer til den menneskelige faktor. Systemet trumfer menneskene.

Blir vaksinepasset innført i Norge trås det over en grense. En retur vil i praksis være ugjennomførbar. Det kan begrunnes logisk med den anvendte teknologiens vesen. Nytefaktoren gjenoppfinner seg selv i et ustanselig, økende volum. Økonomiske interesser på området biometri er enorme, og biometri er i superrask utvikling.

Vi er allerede framme ved Metauniverset. Data og Id-teknologien har et akselererende forsprang på våre vanlige forestillinger om sedvane og normer, lover og rettigheter. Lovgivere vil streve med å forstå omfang og virkninger, inkludert utilsiktede virkninger, og «etterslepet» vil bare tilta.

Elementære menneskerettigheter underordnes Smittevernstaten. Professor Hans Petter Graver, professor ved Institutt for privatrett ved UiO, belyste problematikken vedrørende smittevernstatens inntreden i ukeavisen Morgenbladet.

Det er i virkeligheten et rettslig og konstitusjonelt paradigmeskifte vi står overfor. Likevel er dette radikale faktum ikke drøftet i åpne fora, i den bredde eller dybde det fortjener. Høringer med påfallende korte frister er blitt symptomatisk, også i dette tilfellet.

For å beholde helsevesenets nåværende kapasitetsstatus ønsker regjeringen og Helsedepartementet at folk skal kunne vaksineres enten de har lyst eller ikke, enten de vil, eller ikke.

Kroppen, den og det vi er, blir da i praksis utsatt for en ekspropriering fra statens side. Smittevernstaten, som professor Graver så treffende har formulert det, er dermed blitt allmektig.

Og straffen for å være dissident i smittevernstaten vil kunne bli å miste jobben, få bankkontoen fryst, bli sosialt utestengt, og bli internert.

Råd villheten er følbar i folket etter to år med «tiltak» mer eller mindre preget av handlekraftige uberegneligheter, det som kan oppfattes som vilkårligheter. Ensomhet og isolasjon har ført til redusert helse i vid forstand for mange, med en rekke selvmord. Voldsstatistikken har økt, seksualforbrytelser mot barn og selvskading og anoreksia blant barn og ungdom har økt. Samfunnsøkonomisk har lockdown vært en katastrofe, med sosiale langtidsvirkninger vi ikke kjenner til ennå.

Likevel har enkelte individer håpet og bedt om strengere tiltak. Når blir det trygt nok for de mest fryktsomme blant oss? Når frykten tar kontroll, forsvinner horisonten, og sansen for grunnleggende perspektiver blir uvesentlig.

Det er oppstått en dyp polaritet mellom de som har vist «tillit» kontra de som har vist «mistillit» til utprøvede haste-vaksiner, mulig vaksinetvang og innføring av vaksinepass. Splittelser mellom kjærester og ektepar, i hele familier, og mellom venner og kolleger.

Parameteret på om du er "god" samfunnsborger er å utvise blank tillit. Tvil, skepsis og en ganske så ordinær og sunn, kritisk tilnærming er blitt synonymt med å være «vantro.» Pandemiens voktere med mediene på slep har generert en usunn splittelse i befolkningen. Enkelte individer er blitt så varig skremt at masken sitter på nær sagt uansett forhold.

Opplevelsen av hva trygghet er kan være forskjellig. Spørsmålet er: hva skal vi med så mye trygghet hvis grunnleggende frihet er opphørt? Sykdom og død er naturlige faktorer i ethvert menneskeliv, før eller senere. Følgelig godtar vi disse framtidsutsiktene.

Utsikten til å miste selvbestemmelsen over egne kropp er virkelig noe helt annet. Det gror fram en dyp, genuin utrygghet på framtiden, - går vi mot en dystopisk virkelighet?

Tilstandene i Østerrike, Australia, New Zealand, Frankrike og ikke minst Canada er gruoppvekkende. Enorme menneskemasser har samlet seg i protest mot vaksinetvang og vaksinepasset. Det har pågått i ukevis også i hele Europa, men uten at mediene har villet formidle dimensjonene på protestene. Mediene har ikke bedrevet tilstrekkelig nyhetsformidling, men redusering og fornektelse.

Demokratiet har ikke lenger plass til deler av sine innvånere som dem som protesterer mot vaksinepasset iht. uttalelser fra Canadas statsminister Justin Trudeau. Likedan har Frankriks president Macron uttalt seg fiendtlig og med lite forstand på denne delen av det franske folket som protesterer. Det har vært om å gjøre å redusere alle disse menneskene til mindreverdige, suspekte borgere. Et interessant mønster, og tragisk lett gjenkjennelig i stater vi tidligere ikke likte å identifisere oss med.

Forvitrer våre demokratier i mangel på sann empati og ekte forståelse for folkets reelle behov? Hvorfor skulle det ellers falle seg så lett for enkelte statsledere å spille ut den karakteristiske blame-kulturen?

Foreløpig er det motstridende meninger om hvorvidt gain of function - forskning kan ha bidratt til opprinnelsen til pandemien. Slik forskning dreier seg om å ytterlige øke farlighetspotensialet på allerede farlige virus og kan neppe være et gode for menneskeheten. Om det skulle vise seg at slik forskning gjør at verdens folk nå betaler prisen for denne forskningens faderer, bør det vurderes som en kriminell handling. Det meste vil før eller senere komme for dagen, selv om det kan ta 60 år, eller 100 år. Eller mer.

Det koker ned til at vi har å gjøre med et uvillig helsevesen som ikke aksepterer å innlemme kriser i sitt budsjett og derfor ikke er medisinsk utrustet for pandemier. Men viljen til å innføre lockdown som virkemiddel er upåklagelig, supplert med massive innkjøp av testteknologi og vaksiner.

Hvis regelen skal være at hele samfunnet skal måtte stenge ned hver gang et nytt virus med smittebølger oppstår, er det ikke da noe alvorlig galt med forståelsen av det samfunnsøkonomiske regnestykket?

Viser ikke en slik «ordning» en grunnleggende manglende forståelse av hvordan utøvelsen av makt og kontroll i et demokratisk samfunn skal være, for å fortsatt kalles demokrati? Det overordnede spørsmålet må være om helsevesenet er til for folket, ikke omvendt.

"Midlertidige endringer" er urealistisk. Alle kjenner til problemet med at midlertidighet blir varig. Maktstrukturer konsolideres på ulike nivåer. Oppnådde maktposisjoner frister ikke til å gis bort. Dette er menneskelig, og elementær innsikt.

Hva så med folkets naturlige immunforsvar? Myndighetene har ikke gitt noen informasjon om hva folk selv kunne gjort for å styrke sin helse. Framfor alt å insistere på å unngå overvekt, mosjonere, kutte røyking, spise ordentlig mat, ta tilskudd som D-vitaminer.

Først nå i det siste tilsiger det almenheten at D-vitaminet er svært viktig for å redusere virkningen av sykdommen covid. Mens noen av oss har visst dette i to år. Myndighetene har oppvist en påfallende mangelfull interesse for å opplyse folket ekstra om at endringer i kost og livsstil kan forebygge virkninger av covid. Myndighetene har markedsført munnbind, meter, isolasjon, og lockdown. Og sådd frykt.

Immunisering med gjentatte vaksiner vil uten tvil bidra til å degenerere folks medfødte, naturlige immunforsvar. Immunisering av folket over en lav sko vil bryte ned evnen til å bygge en naturlig, sunn motstandskraft og skape en befolkning med varig og trolig økende vaksineavhengighet. Hvor sunt og framtidsrettet er egentlig en slik helsepolitikk? Dette vekker dyp uro og undring, og et helsefaglig relevant svar forventes.

Folk med god helse, gjerne basert på personlig innsats med bevisste valg for kosthold, mosjon og med svært lav risiko for alvorlig sykdom, har valgt å ikke vaksinere seg mot covid og heller stole på at et naturlig immunforsvar tar brodden av viruset. Noe som må være sunn fornuft basert på elementær medisinsk viten om naturlig immunisering.

Myndighetene har bidratt til at uvaksinerte individer uansett ståsted og helsemessig bakgrunn har blitt stigmatisert. «Uvaksinert» er også et tvilsomt samlebegrep, det kan enhver lese seg fram til.

På denne bakgrunn var det derfor interessant, men nedslående, å se hvilken massiv motstand tennistjernen Novak Djokovic opplevde selv om han hadde hatt korona i desember 2021 og ble naturlig immunisert, noe som førte til at han hadde fått vaksineunntak.

Tidligere Erna Solberg proklamerte på TV at det var «en borgerplikt å ta vaksinen». Mediene har lydig fulgt opp, og vi har fått se opphetede og usaklige oppslag i tur og orden. Mediene klarer ikke lenger å undersøke, men nøyer seg overflate og referater.

Alt dette, til tross for at det er nedfelt i lov at vaksinering skal være valgfritt, og videre være basert på informert samtykke, iht Nürnbergkoden. Denne koden ble som kjent erklært i kjølvannet på det groteske misbruket med medisinsk, eksperimentell «forskning» i tyske kz-leire under 2.verdenskrig. Mange kvinner som overlevde ble slik fratatt evnen til å få barn.

Rapporterte bivirkninger (inkl. registrerte dødsfall) øker stadig i kjølvannet fra vaksineene, men dette faktum virker underlig underestimert i offentligheten. Noe som er svært spesielt, når vi vet at rettsaker mot staten fremdeles pågår etter de permanent skadelige bivirkningene fra svineinfluensavaksiner.

Med dette protesteres det på det sterkeste mot vaksinetvang og innføring av et vaksinepass.

Irene Myrbostad